

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou ve věci

žalobce: **I. G.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratranců Veverkových 396, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. OAM-62414-22/ZM-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. OAM-62414-22/ZM-2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Viléma Vinopala.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Obsah podání účastníků řízení

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky předjatého formalismu a je též nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval dopadem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce přitom poukázal na řadu rozhodnutí správních soudů, které se zabývají obdobnou problematikou. Žalobce dále uvedl, že má na území České republiky rodinné zázemí, neboť zde dlouhodobě žije se svou manželkou a třemi nezletilými dětmi, které jsou na něm citově i finančně závislé.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí, neboť byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná se naopak od žalobce domnívá, že žalovaný ani neměl možnost správního uvážení ve věci posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť v zákon se spácháním úmyslného trestného činu spojuje důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47 a ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10.

Podstatný obsah správního spisu

4. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce podal u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 28. 8. 2023. Spolu se žádostí předložil řadu podkladů vyžadovaných zákonem (případně nedostatky k výzvě odstranil). Ve spise je rovněž založen výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob vypracovaný dne 8. 12. 2023, ve kterém je uvedeno, že Okresní soud v Kolíně vydal dne 6. 11. 2023 trestní příkaz sp. zn. 3 T 173/2023, který nabyl právní moci dne 21. 11. 2023 a kterým byl žalobce odsouzen za úmyslný trestní čin podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel. Poté, co se zástupce žalobce seznámil s obsahem správního spisu, vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky napadené rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný s odkazem na shora uvedený trestní příkaz Okresního soudu v Kolíně a na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že je dán důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle citovaných ustanovení z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.

Posouzení žaloby soudem

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
6. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
7. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
8. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

9. Jádrem předmětného sporu je vyřešení otázky, zda byl žalovaný povinen při svém rozhodování zvažovat dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
10. Judikatura správních soudů dovodila, že i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje hodnocení dopadu rozhodnutí do života cizince z hledisek uvedených v § 174a tohoto zákona, musí se správní orgán touto otázkou zabývat. V prvostupňovém rozhodnutí není otázka přiměřenosti dopadu neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žalobce řešena. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto problematikou nezabýval vůbec.
11. V případě zrušení pobytového oprávnění z důvodů spáchání trestného činu judikatura stanovila určitá kritéria, které se při posouzení přiměřenosti mají zohlednit: 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince na území, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na území, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a 6) povahu závažnosti porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu na území s opačnými zájmy státu, například nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 Azs 237/2016-37; či 6 Azs 114/2015-41). Úvaha v takovémto rozsahu však v napadeném rozhodnutí i prvostupňovém rozhodnutí zcela chybí. Podle judikatury správních soudů absence výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit. Na takové posouzení nelze bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat (viz např. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 12; či rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12, a mnoho dalších).
12. Žalobce sice v daném případě netvrdil žádné výjimečné okolnosti, které by se týkaly jeho rodiny a které by měl vzít správní orgán v potaz při vydávání předmětného rozhodnutí, avšak dle názoru soudu již sama skutečnost, že žalobce na území pobýval spolu s manželkou a třemi dětmi vyžaduje, aby tato rodinná situace byla zhodnocena. Zamítnutí žádosti žalobce proto, že byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, samo o sobě nezpůsobuje nemožnost i v takovém případě shledat důvody, pro které by neprodloužení platnosti pobytového oprávnění představovalo nepřiměřený dopad do rodinného života cizince. Ne v každém případě musí mít přednost zájem na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku, ale na druhou stranu se na straně cizince zcela jistě musí jednat o okolnosti ne zcela obvyklé, které by takové posouzení odůvodňovaly. Vždy je na správním orgánu, aby posoudil to, co je mu účastníkem řízení předestřeno a co vyplývá z podkladů založených ve spise.
13. Žalobní námitka je tedy zcela důvodná, a soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v rozsahu zkoumání dopadu neprodloužení zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný touto otázkou záměrně nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

14. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti

případu znovu posoudí, zda neprodloužení zaměstnanecké karty nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřeným způsobem. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

15. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 4 000 Kč (žaloba a návrh na přiznání odkladného účinku) a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 10 200 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a replika) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 10 200 Kč (2 142 Kč). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalované zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. června 2024

Mgr. Petr Nítka, v. r.
samosoudce